

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 04.04.1972, sp. zn. 11 Co 48/72, ECLI:CZ:MSPH:1972:11.CO.48.1972.1

Číslo: 42/1974

Právní věta: V období mezi nabytím dědictví (§ 460 o. z.) a potvrzením nabytí dědictví (§ 482 a § 483 o. z.) jsou z právních úkonů týkajících se věcí (majetkových práv) z dědictví povinni i oprávnění vůči jiným osobám všichni dědici zůstavitele, kteří dědictví dosud neodmítli, společně a nerozdílně. Jejich dědický podíl přitom vyjadřuje míru, jakou se dědici navzájem podílejí na právech a povinnostech týkajících se věcí (majetkových práv) z dědictví. Proti dědicům zůstavitele lze proto v uvedené době uplatnit nárok na vyklizení bytu po zůstaviteli.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 04.04.1972

Spisová značka: 11 Co 48/72

Číslo rozhodnutí: 42

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Byt, Dědění, Hospodaření s byty, Řízení před soudem

Předpisy: 40/1964 Sb. § 460

§ 482

§ 483

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 42/1974 sb. rozh.

V období mezi nabytím dědictví (§ 460 o. z.) a potvrzením nabytí dědictví (§ 482 a § 483 o. z.) jsou z právních úkonů týkajících se věcí (majetkových práv) z dědictví povinni i oprávnění vůči jiným osobám všichni dědici zůstavitele, kteří dědictví dosud neodmítli, společně a nerozdílně. Jejich dědický podíl přitom vyjadřuje míru, jakou se dědici navzájem podílejí na právech a povinnostech týkajících se věcí (majetkových práv) z dědictví.

Proti dědicům zůstavitele lze proto v uvedené době uplatnit nárok na vyklizení bytu po zůstaviteli.

(Rozsudek Městského soudu v Praze ze 4. 4. 1972, [11 Co 48/72](#))

Rozsudkem obvodního soudu pro Prahu 6 byli žalovaní uznáni povinnými vyklidit byt po zemřelé M. O., protože jsou jejími dědici a byt užívají k uskladnění zděděných věcí bez právního důvodu.

Proti rozsudku soudu prvního stupně podali odvolání žalovaní a navrhli, aby rozsudek byl změněn tak, že se žaloba zamítá. Namítali, že řízení o dědictví není ještě skončeno a není dána pravomoc soudu k řízení o vyklizení bytu, takže řízení by mělo být zastaveno. Je věcí státního notářství, aby v rámci řízení o projednání dědictví učinilo opatření k vyklizení bytu podle ustanovení § 30 not. ř., pokud bude považovat takové opatření za neodkladné.

Městský soud v Praze potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadené části týkající se žalovaných, kteří se proti rozsudku soudu prvního stupně odvolali.

Z odůvodnění:

Byt, jehož užívatelkou byla zemřelá M. O., není v současné době v osobním užívání některého z jejích dědiců, takže žalobce jako vlastník domu je věcně legitimován k tomu, aby se proti dědicům předchozí užívatelky bytu domáhal vyklizení bytu. Žalovaní se nestali uživateli bytu podle ustanovení § 179 o. z. a nemají právní důvod k užívání bytu po zůstavitelce M. O.

Dědictví se podle ustanovení § 460 o. z. nabyvá smrtí zůstavitele. Je-li dědiců více, jako je tomu v této věci, je tu mezi smrtí zůstavitele a právní mocí rozhodnutí státního notářství o potvrzení nabytí dědictví období, kdy všichni dědicové jsou pouze potencionálními nabyvateli věcí náležejících do dědictví. Není ovšem myslitelné, že by v tomto období věci po zůstaviteli nepatřily nikomu a že by jejich správa náležela státnímu notářství, jež projednává dědictví po zůstaviteli. Státní notářství provádí nejnutnější zajištění věcí v zájmu dědiců nebo společnosti, je-li toho nezbytně zapotřebí a nepostarají-li se o to sami dědicové (§ 30 not. ř.), nebo schvaluje podle ustanovení § 41 not. ř. dispozice dědiců s majetkem přesahující rámec normálního hospodaření.

Dědice je tedy třeba v období od smrti zůstavitele až do rozhodnutí státního notářství o potvrzení nabytí dědictví považovat za podílové spoluvlastníky věcí náležejících do dědictví se všemi právy (omezenými ustanovením § 41 not. ř.) a povinnostmi spoluvlastníků, přičemž poměr spoluvlastnických podílů se řídí poměrem dědických podílů. Ustanovení § 30 a § 41 not. ř. tedy nic nemění na odpovědnosti dědiců spojené s vlastnictvím k předmětům dědictví a tato jejich odpovědnost je podle zákona solidární (§ 138 odst. 2 o. z.).

Období, v němž jsou všichni dědicové, kteří dědictví neodmítli, považováni za spoluvlastníky všech věcí náležejících do dědictví, v projednávané věci neskončilo, protože dědictví nebylo dosud pravomocně vypořádáno. Žalované je tedy třeba považovat za spoluvlastníky věcí zůstavitelky, jež jsou v bytě, o který je spor. Státní notářství dosud opatření k uvolnění bytu podle ustanovení § 30 not. ř. neučinilo, a proto se žalobce právem domáhá proti žalovaným, aby věci z bytu odstranili.

Věcně správný rozsudek soudu prvního stupně byl proto potvrzen (§ 219 o. s. ř.).